

MONIKA PAVELOVA

Symfónia hviezd
Melódia modrej ruže

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0462-3

Moníka Pavelová

Symfónia hviezd

Melódia modrej ruže

Korektúra a technická spolupráca: Ondrejkošičová Viktória, Kliment Marián

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0462-3

„Chcem túto knihu venovať každému, kto hľadá svoje poslanie na tomto svete, no zatiaľ nenašiel to, čo naplní jeho srdce!“

(Autorka knihy)

Predslov	7
Modrá ruža	4
Múdrosť hviezd.....	9
Hľadanie pravdy.....	16
Nepozvaná návšteva.....	18
Svetielko nádeje	28
Hore nespádnem a dole ma nájdu.....	39
Dievča v červenom.....	43
V kope sena	45
Vysoký múr	53
Bezpečnosť nadovšetko.....	57
Nádherný nový svet.....	61
Nerozhodnosť v akcii	76
Chata duchov.....	82
Posledný úder.....	106
Stratená aliancia v Orient Expese	110
Luciferova pýcha.....	117
Posolstvá svetla a tmy	121
Zabudol, aká túžba ho kedysi hnala	137
Vyhnanec vo vlastnom svete	139
Ach, kvietok krásny, jediný	145
Žienka ženskej duši	147
Strážnym anjelom proti svojej vôli.....	152
Moja „ragaca“	171
Uzdravujúca sila mysle.....	178
Záver	183

Predslov

„Mierte na mesiac. Aj keď sa netrafíte, pristanete aspoň na hviezdach.“ - William Henry Bragg

Symfónia hviezd je nádherná a počuje ju každý, kto sa v tichosti zadáva na hviezdnu oblohu. Hviezdne nebo posiate miliardami hviezd je ako kozmická mapa, zaznamenávajúca všetko, čo sa stane v každú chvíľu, na každom mieste v každom čase. Tento úžasný dojem sa nedá kúpiť, zapožičať a ani stiahnuť z internetu. Skrz duchovnú pomoc a duchovné vedenie, ak sa o to budete hlbšie zaujímať, a ak vás čarovná melódia hviezd prizve aby ste nazreli do jej tajov, vtedy pochopíte, že existuje niečo viac než len to, čo vidíte očami. Nebeský orchester prináša vo svojich tónoch informácie, ku ktorým sa nevie každý dostať. Duchovná vyspelosť zohráva významnú úlohu. Pozorným počúvaním jednotlivých zvukov si otvárate vnímanie a to je proces, ktorý prináša silu, múdrosť a pravdu. Do zmyšľania prináša nové obzory, ktoré sú vytvorené harmóniou ducha, duše a tela.

Táto kniha opisuje mne premietané príbehy, udalosti a javy, ktoré hviezdy zjavujú prostredníctvom obrazu, snov a určitých dejových línií odohrávajúcich sa v príbehoch.

Každý jeden príbeh nesie so sebou poučenie. Vesmír mi sprostredkoval príbehy, ktoré sú každému srdcu blízke a pri čítaní si neraz uvedomíte skryté významy obsiahnuté v jednotlivých častiach príbehu. Nesnažte sa to chápať z logického hľadiska. Každý človek je jedinečnou bytosťou so svojim vlastným vnútorným JA, preto je dôležité pamätať na to, že to čo si z príbehu odnesiete, bolo určené pre vás.

Zároveň by som chcela poďakovať mojim blízkym, ktorí mi poskytli spätnú väzbu. Každý z nich v príbehu našiel nejaké poučenie, no zaujímavosťou bolo, že každý si našiel to svoje, a boli rozličné. To ma ešte viac presvedčilo o tom, že je načase sa podeliť s mojou vlnovou dĺžkou - Melódiou modrej ruže.

Verím, že pri čítaní tejto knihy nájdete vnútorný pokoj a zmysel života. Niektorým z vás pripomenie určité udalosti zo života, iným dá nadhľad v ťažkých situáciách, no čo je dôležité - prostredníctvom tejto knihy sa sami napájate na múdrosť našich predkov. Neberte to ako vedu, neskúmajte reálnosť príbehov z logického hľadiska. Vnímajte srdcom a dušou.

Melódia podvedomých procesov sa napojí na melódiu týchto riadkov a verte, že ak by nebola v harmónii s vami, k tejto knihe by ste sa nedostali. A čoskoro dostanete hudobný playlist od vlastného podvedomia, ktorý vám skrz príbehy prinesie nové „aha momenty“. Tak smelo do čítania. Čaká na vás neobyčajné dobrodružstvo plné neobyčajných udalostí...

(autorka knihy)

Modrá ruža

Začnime pekne po poriadku hneď od začiatku. Prečo melódia modrej ruže? Takéto spojenie je netradičné, a ešte netradičnejšia je modrá ruža. Aj keď teraz ju už dostanete jednoduchšie, ale stále to je náročné. Kedysi sa však zohnať len tak nedala. Možno len experimenty alchymistov dokázali také čosi vyčariť. Preto modrá ruža získala povest' tajomnosti, exkluzívnosti, elegancie a vzácnosti.

Zaujímavosťou je, že modrú ružu sa ešte nikomu nepodarilo vypestovať, ale podarilo sa ju vytvoriť. Existovala iba v rozprávkach a legendách, avšak všetko je možné keď sa chce, a z nemožného sa stalo možné. Prečo to tu opisujem? Lebo nebyť modrej ruže, nevnímam svet takými očami ako sa na neho dívam teraz. Žeby jeden jediný kvet dokázal pohnúť svetom? Možno svetom iných nie, rozhodne však pohl tým mojím.

Už od detstva snívame o tom, kým v budúcnosti chceme byť. Väčšina z nás už od detstva povie, aké povolanie sa mu páči. Snívame však aj o tom, ako to dosiahnuť? Keď som bola menšia sledovala som televíziu, kde išla rozprávka a tam kúzlili. Povedala som si „super“. Vedieť umývať riad bez toho, aby som sa ho čo i len dotkla? Alebo čo tak vedieť lietat'?

To by bola iná zábava, nemusela by som chodiť pešo. A byť neviditeľná? To by sa občas zišlo, zobrať si lízanku z obchodu bez toho, aby si to niekto všimol. To boli detské sny, čo? Bolo toho omnoho viac, no pointa bola rovnaká. Používali mágiu a kúzla. Vedela som, že to nie je skutočné, ale túžila som po tom. Chcela som zažiť dobrodružstvá, ktoré zažívali filmové a rozprávkové postavy s ich kúzelnými majstrovskými kúskami. Avšak ako išiel čas a ja som dospievala, vzdávala som sa tejto myšlienky.

Pozor však na priania a sny! Čo sa môže najhoršie stať? No predsa, že sa splnia. Prečo najhoršie? Lebo väčšina ľudí neverí, že sny a priania sa môžu plniť. Oni sa však plnia. Možno trochu v inej podobe než čakáme, ale plnia. Zistila som, že niektoré veci, ktoré som si v duchu priała, sa splnili. Začalo to maličkosťami - najst' drobné na zemi, stretnúť niekoho, koho som dlho nevidela alebo dostať darček, po ktorom som túžila.

Náhoda? Aj ja som si myslela, kým neprišiel veľký zvrät. Kedy nastal? Keď môj milovaný partner doniesol kyticu modrých ruží, kľakol si predomňa a spýtal sa ma, či si ho vezmem. Pre niekoho by to bola iba krásne gesto, ale pre mňa to znamenalo omnoho viac. Pre mňa to bolo čosi zázračné.

Keď som plávala životom, občas som si všimla, že vo výkladoch

kvetinárstiev majú ruže, ale nikdy nie modré. Raz som však natrafila na „dlhotrvácnu modrú ružu“ a zapáčila sa mi. Vtedy som si vravela, že vezmem si toho, kto mi takú ružu prinesie.

Samozrejme môj milovaný nevedel o tomto mojom prianí, videl však, že modré ruže sa mi páčia. Aký význam mala pre mňa táto modrá ružička, to nikto netušil. Možno vtedy ani ja sama...

Doniesol nádhernú kyticu, prstienok a ja som sa rozplakala, väčšie potešenie som nepoznala. Stál predo mnou muž s modrými ružami a žiadal ma o ruku - stála predo mnou moja vysnená polovička s poznávacím znamením ako znak toho, že takto to malo byť.

Až po pár mesiacoch som sa dozvedela, že tie modré ruže zháňal po všetkých kvetinárstvach, aby ich zohnal a musel ich objednať viac, inak by sa k nim ani nedostal. Ja som samozrejme odpovedala: „Áno.“

Kto verí v reinkarnáciu, nech číta ďalej a kto nie, nech preskočí tieto riadky na ďalší príbeh...

Ja s mojím mužom sme stáli bok po boku aj v minulých životoch, i keď s obmenami, ale spolu. Narážali sme na seba na viacerých miestach, v rozličných časoch, jednoducho stále. Nie vždy sa však podarí „stretnúť sa“, a potom človek musí čakať ďalší život až na seba dvaja ľudia opäť narazia. Sľúbiť si lásku až za hrob je síce krásne, ale veľmi odvážne. Nerobte to, ak sa nechcete stať dvojčikami v ďalšom živote.

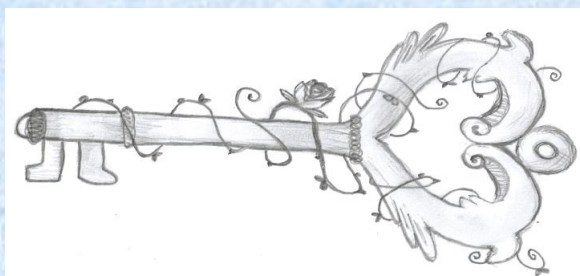
My sme si vymysleli svoje huncútstvo ako prekabátiť čas a opäť sa stretnúť. Vymysleli sme „pravidlo modrej ruže“. Keďže v minulosti modrá ruža symbolizovala niečo, čo ešte ľudstvo nevidelo a dokázali to iba alchymistické ruky, bolo to skvelé poznávacie znamenie. Ak muž priniesol žene modrú ružu, nezáležiac ako sa k nej dostane a v akej podobe bude (záležalo na symbolike), tak žena bude vedieť, že je to jej životný partner.

Toto som sa dozvedela až od jednej známej, ktorá „vidí minulosť“ a keď mi toto povedala, tak všetko začalo dávať význam. Modrá farba pritom nie je ani mojou obľúbenou, ale v mysli som tak bola posadnutá modrou ružou, že to inak ani nemohlo byť.

Najzaujímavejším faktom bolo, že všetci moji ex partneri vedeli, že sa mi páči modrá ruža a dokonca vedeli aj to, že ju chcem dostať, i keď nevedeli prečo. Ale iba môj, teraz už muž, si dal tú námahu čosi také zohnať. A cítim, že takto sa to malo stať. A prečo melódia modrej ruže? Lebo modrá ruža bude stále iba symbolom, ale bez súzvuku dvoch melódií srdca sa zázrak nestane. Bez melódie srdca je akýkoľvek dar iba darom. Predstavte si muža, ktorý daruje žene ružu preto, lebo to chcela a pritom ostane bez emócie. Bude táto ruža pre ženu dôležitá? Rozhodne nie ak dostane „čo chcela“. Ak však dostane ružu preto, lebo muž ju chce potešiť a vyčariť jej úsmev, rozsvietiť jej maják v hĺbke srdca, tak potom to bude dávať zmysel.

Ukáže jej tým lásku a nečaká za to nič. To je význam darovania z lásky. Nie je dar ako dar. Zmysel veciam dávame my, nie veci nám. Nie je to o tom čo musíme robiť, ale o tom, čo chceme a túžime robiť. To je kľúčom k šťastiu. A melódia modrej ruže vznikla zo srdca a pre srdcia ostatných, ktorí sa chcú naladiť na jej nežné tóny.

„Šťastný kľúč odomyká viac než jedny dvere. Pamätaj na to.“

Múdrosť hviezd

Hlasná hudba hviezd dokáže byť ku mne dosť detailná, no inokedy sa mi snaží vysvetliť určitú životnú lekciu cez príklady a sny, ktoré najprv samotné nedávajú zmysel, no po hlbokom zamyslení sa odкрýva skutočný a pravý význam celej lekcie.

Keď učiteľ vyvolá žiaka a on učivo nepochopí, dostáva päťorku a žiak je na tom istom kde bol, pokiaľ sa sám neuvedomí a nenaštuduje si to poriadne. No učiteľ ak chce žiaka podporiť, môže ho napomenúť s tým, že žiak si učivo doberie, a potom ho preskúša. Učiteľ mu môže dať potrebné materiály, ukázať a vysvetliť mu to ešte raz, ale inou formou než prvýkrát, a potom to možno žiak pochopí.

Vesmír funguje na podobnom princípe. My sme žiaci a on je učiteľom. Nikdy nerozdáva päťorky, iba nás upozorní, že niečo sa deje a je na nás, či tomu venujeme pozornosť alebo nie. Ak nepochopíme alebo si nevšimneme jeho znamenia, nevenujeme pozornosť vysielaným signálom, snaží sa zmeniť formu, aby sme to lepšie pochopili a nasmerovali svoje zmysly správnym smerom. Aj dnes mi melódia vesmírnych hviezd dala lekciu, ktorú som najprv nechápala.

Ocitla som sa na úrade, kde som kedysi robila. Táto budova nebola jedna z tých novších stavieb, ale bola postavená v barokovom štýle, niekoľkokrát opravovaná zvonku i zvnútra. Jej múry boli hrubé, v zime však boli schopné udržať teplo, v lete tvorili chladivé osvieženie pre návštevníkov tohto miesta. Spodné poschodia boli najchladnejšie, a aj kancelárie na spodnom poschodí sa právom nazývali „chladničky“. Budova mala veľké množstvo chodieb, schodov do každej strany a miestností toľko, že človek ktorý to nepozná sa jednoducho stratí. Ja aj po pol roku úradovania som vždy objavila nejaké nové dvere, chodbičku, ktorá sa tam nejakým zázrakom objavila. Úprimne sa priznám, že som nejako podrobne neskúmala dané chodbičky, väčšinou som sa venovala „vychodeným chodníkom“, teda v mojom prípade vychodené chodbičky a poschodia.

Keď už som teda vošla do predsieni, za ktorú by sa ani kráľovská rodina nehanbila, uvidela som nádherne zdobené stropy.

Reštaurátori sa s nimi museli naozaj pohrať. Pri pohľade na ne by sa nejednému chcelo plakať. Alebo smiať? Každý podľa svojho gusta. Už to boli dva mesiace, čo som z tohto miesta odišla, ale nič sa tu nezmenilo. Hneď som išla navštíviť bývalého zamestnávateľa a mojich bývalých kolegov. Zdolávala som poschodia, jeden schodík za druhým.

Bol tam síce aj výťah, no rozhodla som sa predsa len ísť po schodoch, trošku sa rozhýbať. Na prvom poschodí ma už dych opúšťal, keďže moja kondička nebola nič moc, avšak nevzdávala som sa a nakoniec som vyšla na druhé poschodie, kde kolegovia mali svoje kancelárie. Zvítala som sa s mojou obľúbenou kolegynkou a kamarátkou, ktorá ma vždy privítala úsmevom a opýtala sa ma, čo mám nové.

Za pultíkom sedel aj muž, ktorého som si predtým nevšimla. Sledoval náš rozhovor s kolegyňou, potom zobral tmavé sako, pozbieral sa a odišiel bez slova preč s čiernou krabičkou. Nemala som z toho najlepšie pocity, pretože vyzeral veľmi tajnostkársky. Kolegyňa o ňom hovorila ako o čudákovi. Zrazu doletela iná kolegyňa z prvého poschodia, že niekto v budove nahlásil bombu. Každý utekal von, len ja som ostala s dvoma kolegyňami a kolegom hľadať po miestnostiach danú bombu, pretože mohla vybuchnúť každú chvíľu. Viem, hlúpy nápad. Polícia by nebola touto pomocou a ctižiadosťou nadšená. Prekážkou bolo, že možno by sme sami nestihli utiecť a ďalším problémom bolo množstvo ľudí v úrade, ku ktorým sa ešte táto správa nedostala. Budova žiaľ nemala žiaden rozhlas, ktorým by sa to mohlo šíriť. Mňa však v ten moment ani nenapadlo odísť. Mala som potrebu upozorniť ľudí na nebezpečenstvo a hľadať tikajúcu bombu.

Radšej vyniesť bombu preč, ďaleko od ľudí, akoby mala vybuchnúť v budove a stiahnuť ju aj s ľuďmi ku dnu.

Začala som rad radom otvárať dvere a hľadať. Času nebolo veľa, no snažila som sa prebehnúť očami po každej miestnosti, skontrolovať každý kút čo najrýchlejšie a nedovoliť katastrofe, aby vypukla.

Modlila som sa, nech je to jeden z tých falošných poplachov, ktorý majú ľudia potrebu vyvolať. Popri hľadaní sme vykrikovali po chodbách:

„Všetci von, v budove je bomba!“

Kolegyňa potom usúdila, že lepšie bude kričať:

„Horí!“

V tej rýchlosti si pamätám, že sme s kolegyňou išli chodbu po chodbe, ja z jednej strany a ona z druhej. Čím dlhšie to trvalo, tým to bolo desivejšie a strachu pribúdalo. Prehľadávala som skrine, skrinky, pozerala som sa pod stoly i do poličiek, dokonca aj do košov. Zrazu som došla do priestorov, kde boli toalety a tam som v rohu objavila čiernu krabičku, ktorú predtým držal neznámy čudák z kancelárie. Otvorila som ju a tam bomba. Myslím, že mi zastal dych, keď som ju zbadala. Keď ste v takej situácii, vtedy si spomeniete na všetky filmy, kde takáto scéna bola, ale pritom neviete, čo máte robiť. Odpočet bežal. Čierna krabička s napojenými káblíkmi, zagitovanými spojmi a displejom bola pre mňa momentálne najväčší problém vo vesmíre.

Už som si premietala akčné scény, ako vo filme bežia cez miestnosti, preskakujú autá alebo hľadajú spínače. Napätie však stúpa pri tom, ako zázračne vyťahujú kliešte a štiknú káblik. Nebojte, vo filme je to vždy ten správny. Opatrne som túto nebezpečnú, život berúcu vec vzala do ruky. Opatrne, čo najrýchlejšie, a čo najbezpečnejšie, som s celou krabičkou letela dole schodmi a priamo k privolaným hasičom, ktorí už vedeli, čo majú robiť. Bomba signalizovala, že buchne asi o desať minút, tak som to stihla v predstihu ustáť.

Bombu sa podarilo zneškodniť, ale stále som nemala dobrý pocit z diania okolo. Na tvárach ľudí vládla panika a strach. Všetkým odľahlo keď hasiči vyhlásili, že bomba bola zneškodnená. Zrazu som zbadala tri mačky, ktoré sedeli pri sebe a tvárili sa dosť agresívne, neprívetivo. Jedna bola strakatá, druhá čierna a tretia ryšavá s bielou škvrnkou pod ľavým okom. Bála som sa k nim priblížiť, aby ma nepoškriabali. Chvalabohu do mňa neskočili. Prebehli okolo mňa rýchlosťou svetla a vybrali sa smerom k ceste. Neustále boli pohromade. Všetky tri mačky sa rozbehli za mužom v diaľke. On si ich najprv nevšimol, no keď sa otočil, aby skontroloval situáciu za ním, jedna mačka vyskočila po ňom a s pazúrom zaútočila rovno na jeho tvár. Poškriabala ho na ľavom líci. Muž zastal, lebo to nečakal. Paralyzovalo ho to.

Medzitým si ho všimli aj ľudia z úradu, i moja kolegyňa, ktorá ho označila za páchatel'a tohto vážneho činu. Táto paralýza úplne stačila na jeho dolapenie. Mačka ho spomalila, a aj keď ho len škrabla, určite bol rád, že mu nepoškodila oko, lebo z diaľky to veru vyzeralo hrozivo, keď na neho v tej rýchlosti skočila. Páchatel' skončil za mrežami, budova ostala celá a ľudom sa nič nestalo. To bolo hlavné.

A čo na to hviezdy? Tie nikdy nezasielajú príbeh, ktorý nemá svoju pointu. Niekedy mi prezradia, k čomu smerovali, inokedy odpoveď musí hľadať každý sám. Dnes mi však pošepkali, že každý z nás má vo svojom vnútri, a najmä v srdci, milióny dverí a cestičiek poprepletaných schodmi. Nie nadarmo sa hovorí, že keď sa jedny dvere zavrú, iné sa otvoria. Rovnováha musí byť zachovaná.

V každých dverách sa nachádza niečo iné a spolu to tvorí našu osobnosť, náš celok, našu jedinečnú bytosť. Niektoré miestnosti prekypujú pozitívnou energiou, iné však skrývajú negatívne zákutia, ktoré občas schovávame sami pred sebou. Niekedy je dobré nazrieť do dverí srdca a skontrolovať, či je všetko v poriadku.

V nejakých dverách sa môže u nás skrývať tiež časovaná bomba, ktorá môže vytvoriť výbuch. Ak včas nájdeme časovanú bombu a zneškodníme ju, k tomuto výbuchu nemusí dôjsť.

V našom vnútornom svete sme strojcom svojho šťastia my sami.
A pokiaľ si porobíme poriadky vo svojom vnútri, prejaví sa to
rozhodne aj navonok...

„Odpovede sa skrývajú v našom vnútri, len ich je potrebné
pohľadať. Kto si urobí poriadok v duši, vyčistí si aj myseľ a dodá
energiu telu.“

Hľadanie pravdy

Dievča s tmavými vlasmi stálo na brehu jazera a dívalo sa na hladinu. Videla svoj odraz jasne v celej svojej kráse. Bola nespokojná s tým ako vyzerá. Nevedela sa na seba pozerat', tak hodila obrovský kameň do vody, aby sa už na seba nemusela dívat'. Hladina jazera sa však pomaly upokojila a opäť videla samú seba tak, ako ju vidia aj iní. Okolo prechádzal starší muž, ktorý ju sledoval z lavičky, na ktorej oddychoval a spýtal sa jej, čo ju trápi. Dievča chvíľu na neho pozerala, potom zobrala ešte jeden kameň, hodila ho do vody a tak mu odpovedala:

"Ten obraz v rieke ma desí. Nie som so sebou spokojná, nie som spokojná s tým aká som, nie som spokojná so svojím životom a trápi ma všetko navôkol."

Muž sa pozeral na hladinu, ktorá za ten čas už ustala a aj on zdvihol kameň zo zeme a hodil do rieky.

"Vidíš tu rozbúrenú hladinu?" - spýtal sa dievčiny a ona prikývla.

"Keď je hladina rozbúrená ako myšlienky v našej hlave, tak nemáme jasný obraz o tom, čo bude, akí sme a nevidíme samých seba, a ani svoj cieľ. Keď je však hladina pokojná, vidíme svoj vlastný odraz, nezmenený v celej svojej kráse. Vidíme sa takí, akí sme a najdôležitejšie je, že ak prijmeme pravdu, určíme si cieľ a